

Indigo Dete

– meta starog zvezdoznanca –

Lebdeći zemni predeo sveprisutnog detinjstva, davno bejaše izgonjen: iz plama samosvesti Majke-Prirode u dolinu planinskog venca – što ga štiti i zauzdava u težnji daljeg rasta ka vrhu gorećeg fitilja beskonačnosti. Tako on pronalazi hučne pukotine u glasovnom stenju, što ga granato sprovode do Severnog mora.

Severna Samostojna Zvezda je žalno zgasla i zakivajuće pala na dno mora, a koloplet zvezdâ okolo mesta zastrašujućeg odsustva nje sâme ostao je neodlučan: – po pitanju toga u kom smeru treba nadalje da se vuku zvezdane uzde! Tad on uvide da su one **prekinute i skrenute** na drugo mesto: ka hridma obrubljenoj zelenoj udolini, gde se upravo otelovilo Indigo Dete: sediment Majčine poslednje – za noćni vid razbistravajuće – suze.

Ono jedino zna mesto skrivanja oreola posmrtno samosvesti Majke, kao i put povratka Njenog na nebo Plejada. Jer je to ujedno i **put povratka** Detetovog – kroz tunel omfalosa – u Pravreme vijorenja *prostirke srebrnog mora*, na kojoj se /zajedno sa zvezdanom kolevkom/ ljuljalo *koralno prestolje* Majke. Obe bejahu nerazlučene – Majka i Kćer – tako što Kćer beše ostrvo koncentrisane, večno-oplovne samosvesti Majke.

Ali, samo je Indigo Dete (ta Kćer) moglo da sagleda sliku obećanog zavičaja-u-ovostranome – kao sliku budućeg ispunjenja! Samo je ono znalo da srebrnim koncem vlastite kućne prostirke satka Mesečevu orbitu, kakva u sebe preduračunava i sopstveno retrogradno kretanje! Samo je ono znalo da pomnoži Jedinicu (samostojnu zvezdu) sa Nulom (hučnom pučinom).

Nasuprot ovoj šupljini zgaslog zvezdanog uma, što nêmo osmatra svoje vakuumski otelotvoreno Dete Providenja, jedna *zemaljska majka* mačjeg profila dobila je na čuvanje, u drvenoj planinskoj kućici udoline, malu bistro-poglednu devojčicu. Ona je ležala na srebrnoj prostirci, satkanom od *do-nje-spuštajućih* niti zvezdanih krakova, koji su ponad nje tvorili još i proziran baldahin! Pri tom je ta nova majka sedela na koralno-crvenoj naslonjači, smeštenoj ispod velikog zidnog sata koji je bio prislonjen uz odžak. Satno klatno je, u isto to vreme, odražavalo kolebanje u *nebeskoj majci* ptičjeg profila *njenog* primalno neodredivog identiteta – čiji zastoj u samopromišljanju bi prenet na ovu zemaljsku majku, koja stoga postade varljiva (jer prevarena u pogledu toga da sâma stoji iznad zemaljskog zakona).

Varljivo mnoštvo-u-Nuli, ili buket suprotstavljenih Majki, moralo je sačekati čas svog sazrenja te satnom kazaljkom biti obeleženo u svom vršnom, sveprekrivajućem talasu: prošaputanom imenu prvoustoličene Majke. Ovako se ono svelo na skućeno mehurje svejednote, koje pluta bez cilja u graničnoj zoni dvaju sutona.

Ali, ko je izazvao zastoj klatna-u-noći, usled koga se pokret belih zavesa na vetru, kraj širom otvorenih prozora kuće, najednom ukočio? – Uljez što se šunja okolo kuće, putnik iz obližnje daljine, čije je oko dugo već prebrojavalo eone, ali koji nemaše hrabrosti da se rastane od *slike idilične nekadašnjice* (koja nikada nije bila, već počiva u obećanju umrlog zvezdanog entiteta); **te koji imaše plan**: da nestabilno-zemaljsku majku ovog *odozgo* začetog Indigo Deteta, podvede (trikovima zamene njihovih identiteta) pod okrilje davninom datog, hladno-zvezdanog obećanja...

Jer, on shvati da Indigo Dete (– umnožavanjem treptavih latica zvezdâ, ili, širenjem obruba lebdeće krune –) za predug period zapečaćuje **nepristupačnost središta** Severnog Kruga; čini da ono bude zatvoreno sve do isteka ovozemaljskog vremena... Ali, on ne shvati da je Indigo Dete zaveštanje umrle Majke Noć (zgasle najdalje

Nekretnice) – kroz čiji limb će *ona* uskrsnuti kao *kosa svetlost* rosnog oživotvoravanja smrtnih stvari... Jer, Presto Noći je ostao prazan; znači li to da on radije pripada ili ne pripada svima? Ako je slučaj ovo drugo – niko to ne zna osim Indigo Deteta! Dakle: to Dete je **prepreka** povratka čovečanstva u rajski suživot, na čijem čelu mora ipak stajati neko – makar i na silu žrtvovan.

On dobro promisli situaciju, ali ne shvati najbitnije: da je Koralna Stolica Majke – koju pronosi burno indigo more – ne samo neprivojiva, već i neustupiva!

(Jer: Stolica Pravde – kao optočena tiho-zmijolikim strujanjem dobro joj skrivenog razloga pratamne volje – **ne samo što je neprivojiva, već je i neustupiva!** Budući da je strukturalno “klizava”, ona se zbiva kao “more nevinosti Suncostoja”* – zato jer večno putuje u *mestu raskršća*, nikad ni ne misleći sâmu sebe, jer je uvek milionito već pomišljena i pre nego što bi stigla da se samosagleda...; ona je, kao *vrhovni označitelj*, upravo ona dušom ispunjena *pisaljka sna* što s nadvisine vodeće-olujnog talasa vazda do-ispisuje šarulje podzemnih lavirinata, iz kojih joj pridolaze dugo čekani prislusavaoci – a iz kojih joj upravo izranja i sopstveni subjekt krajnje-napete budnosti; – upravo onakav subjekt koji poput *naglo-raspletnog krila pravde* dolazi sa zakašnjenjem...)

(...Tako izvestan nepojamni pra-subjekt pravde nadolazi tek kao retroakcija u odnosu na ono ne-pravedno blago-kolebljive neutralnosti samog pra-sna; – odnosno: kao jedno zalomljeno/šiljato ogledalce /izlučeno s zamagljene očne površi/, koje čini dvospojnu vratnicu ogledanja-u-sebi tajne večno-produžnosti sâmog /u zenici oka začetog/ sna! Pri tom, od ove mikrospojnice jedino i zavisi sâm neiscrpni sadržaj sna. Jer kada se ovo ogledalce samo za stepen pomeri iz datog mu ležišta, ceo njegov jednom odliven sadržaj – srž večno-produžnosti sâmog snevanja, tj. ceo onaj jednom oglednut sadržaj koji se inače uvek vraća svom pošiljaocu, tad biva proliven u nepovrat ... ; i stoga je to ono uho selektorske budnosti snevača, ili, u morskome kamenu preoblikovan mač slušno-iskonske diskriminacije.)

(...Tako izvestan nepojamni označitelj, u primarnoj mu odluci da najpre označi tek samo beznačenjsku širinu sopstvene smrti, utiskuje svoj “umiruće-subjektivni” ostatak na sveopšti ekran – zračnu čistinu predmanifestujućeg. Međutim, sred zanemele mu *nigdine utočišta* prerano osamostaljeno *biće praoznake* (– budući ispisano na *srebrnom ekranu, dvostruko-dvostrukom zrcalu Harmonijinom, odozgo* utaknutom u *zlatnu kuglu*; to jest, u onaj *poprečni presek haosa* koji, kao *rasklop prevremenosti sâme*, najzad biva prosečen *krstom* i pretvoren u *točak/sat/monadu* →), tad postaje *zloćudna nekretnica*: – “podla zvezda sa rožnatim kljunom, što beše zamrsila tragove i preokrenula znamenja na trpezi voda”**, – a koja, pri tom, beše još i patvorila pečat tuđe joj smrti u lakomo-urušiv temelj svog novopočetka. Otuda se zlo – na ravni praroditeljskog simbola – beše pojavilo kao sâm zaborav smrti; kao zaledenje zračno-snovidne struje **samo jednom** zbilog premosta ponora nesaznajne stvarnosti... ; i to je ona struja koja ostade da zanavek prekriva ponor svoje sopstvene mogućnosti...)

Opremljen kapom-nevidljivkom ušao je, napokon, u planinsku kolibu, i naoštrenim prstima pokidao srebrne niti baldahina, koji je povezivao Indigo Dete s daljnim sferama – onim koje su ga blaženo motrile dok je obrtalo i prekrajalo njihov koloplet, te izvlačilo *svežu nit* za svoj zemno-nebeski vodokoren! U tom trenu Indigo Dete – zapahnuto dahom osporavanja sveg onog njemu najvlastitijeg – oseti neopisiv nemir i tuđinu, naspram zemnog prostora u kome se rodilo! I ono, kao svojevrsan *indigo božur začet u dubini noći, odbi da pusti zemaljski koren*; sav se svî u sopstvenu milionito latičavu čašku-bez-peteljke. Iako vesnik novog vremena, ono ne udahnu spoljni vazduh više!

A pri tom, hipnotisana zemaljska majka, umesto da trezno saoseti sa detetom, bi poistovečena sa njegovim bestežinskim stanjem: dobî osećaj da se uzdiže u svojoj koralno-crvenoj stolici u visine, dok ona zapravo putovaše sa istom u dubine. Tek kada dosegne poslednju, otrezniće se i videti posledice svoje omaške. Jer, lift-u-odžaku neće više da kreće nagore. Jer, pauk-u-dubini traži otkup za ovu pridošlicu: – silazak u donji svet mrežastog oka selektora, koji bi ga razrešio prekomerja! Moraće tu da čeka, zatvorena, dok se ne otkopa čitav rudnik lako-zapaljivih, otpadničkih metalurških slika; te dok se ne izvrši konačni odabir među njima. Polje neodređenosti-u-tkanju sazveždâ tek tad može biti ispunjeno prefinjenim detaljima.

